

Nr 540.

Av herr **Ossbahr m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 268, med förslag till vapenkungörelse m. m.

Redan en första granskning av Kungl. Maj:ts för riksdagen i proposition nr 268 framlagda förslag till vapenkungörelse m. m. giver vid handen, att detsamma ur flera synpunkter ingalunda kan anses vara tillfredsställande.

Avsikten med samhällelig kontroll över vapeninnehav bör givetvis vara att i särskilda fall undanrödja risk för vapnens användande i brottsligt eller eljest samhällsfarligt och illojalt syfte. Där sålunda grundad anledning finnes till antagande, att en person ämnar begagna av honom innehavda vapen i dylikt syfte, bör självfallet vederbörande myndighet kunna ingripa, men därifrån och till ett praktiskt taget generellt förbud för vapeninnehav med allenast särskilt beviljade undantag är steget alltför långt. Det primära bör nämligen icke vara förbud utan rättighet att innehava vapen, vilken rättighet kan inskränkas eller upphöra allenast därest verkliga skäl därtill ur samhällelig synpunkt föranleda.

Kungl. Maj:ts förslag synes emellertid utgå från den principiella uppfattningen, att samhällsmedborgarna i allmänhet måste betraktas med sådan misstro, att allenast vissa av dem efter särskild prövning och där starka positiva skäl föreligga må kunna erhålla en privilegierad ställning och anförtros skjutvapen av ett eller annat slag. Något stöd för en dylik uppfattning har dock icke i propositionen anförts eller kunnat anföras, och riktigare hade därför varit att utgå från innehav av vapen såsom en allmän medborgerlig rättighet, vilken endast i undantagsfall må kunna bliva föremål för inskränkning.

Uppenbart är vidare, att en dylik lagstiftning med all sannolikhet icke kommer att uppnå åsyftad verkan. De brottsliga och illojala elementen i samhället komma självfallet att i stor utsträckning underlåta att ställa sig lagens bestämmelser till efterrättelse utan att därför vederbörande polismyndighet i realiteten kan ingripa. Möjlighet till ett undandöljande av vapen, avsedda för brottsliga eller eljest illojala ändamål, förefinnes alltid för dylika element, och en effektiv kontroll blir därför i praktiken ogenomförbar. Det verkliga syftet med lagstiftningen kommer därför icke att kunna uppnås, men däremot komma lojala samhällsmedlemmar att onödigtvis trakasseras och kränkas i sin urgamla svenska medborgerliga rättighet att såsom frie män få innehava vapen, vare sig detta är ett gevär, en pistol eller av annat slag.

Därtill kommer emellertid den ytterst allvarliga omständigheten, att många

laglydiga medborgare, på den grund att synnerliga skäl icke kunnat påvisas för ett deras innehav av exempelvis en pistol, lätteligen kunna komma att befinna sig skyddslösa inför brottslingar och våldsvarkare av skilda slag. Den i lag stadgade nödvärnsrätten kan lätt bli illusorisk, under det att risken för en brottsling att övergå till angrepp mot person eller sak själfallet avsevärt minskas. Den oförvitliga medborgaren ställes skyddslös, under det att brottsliga element i de allra flesta fall bliva oåtkomliga i nu ifrågavarande hänseende.

Aven om man emellertid anser sig böra göra ett försök att genom dylik lagstiftning förhindra vapens användande i olovligt syfte, bör detta dock icke ske på ett sådant sätt, att oförvitliga och laglydiga medborgares fullt legitima användning av dylika vapen förhindras. Kungl. Maj:ts förslag innebär emellertid icke blott ett försök till ingripande mot de illojala elementen i samhället utan det utgör främst ett allvarligt och onödigt ingrepp mot lojala samhällsmedlemmar, varför detsamma måste betraktas såsom mera ägnat att skada än att gagna.

På grund av vad ovan sagts hemställes sålunda vördsamt,

att riksdagen ville för sin del avstyrka det i Kungl. Maj:ts proposition nr 268 framlagda förslaget till vapenkungörelse.

Stockholm den 14 juni 1933.

Carl Patric Ossbahr.

Ivar Anderson.

Birger Petersson.

Bj. Holmgren.

Nils Christiernsson.

Edvard Lithander.

Alf Meyerhöffer.

John Gustafsson.

T. V. Lundell.

C. Gösta Jacobsson.

Rickard Westerdahl.

Nils Holmström.

R. Lundqvist

G. Arnemark.

Erik Hagberg.

i Rotebro.